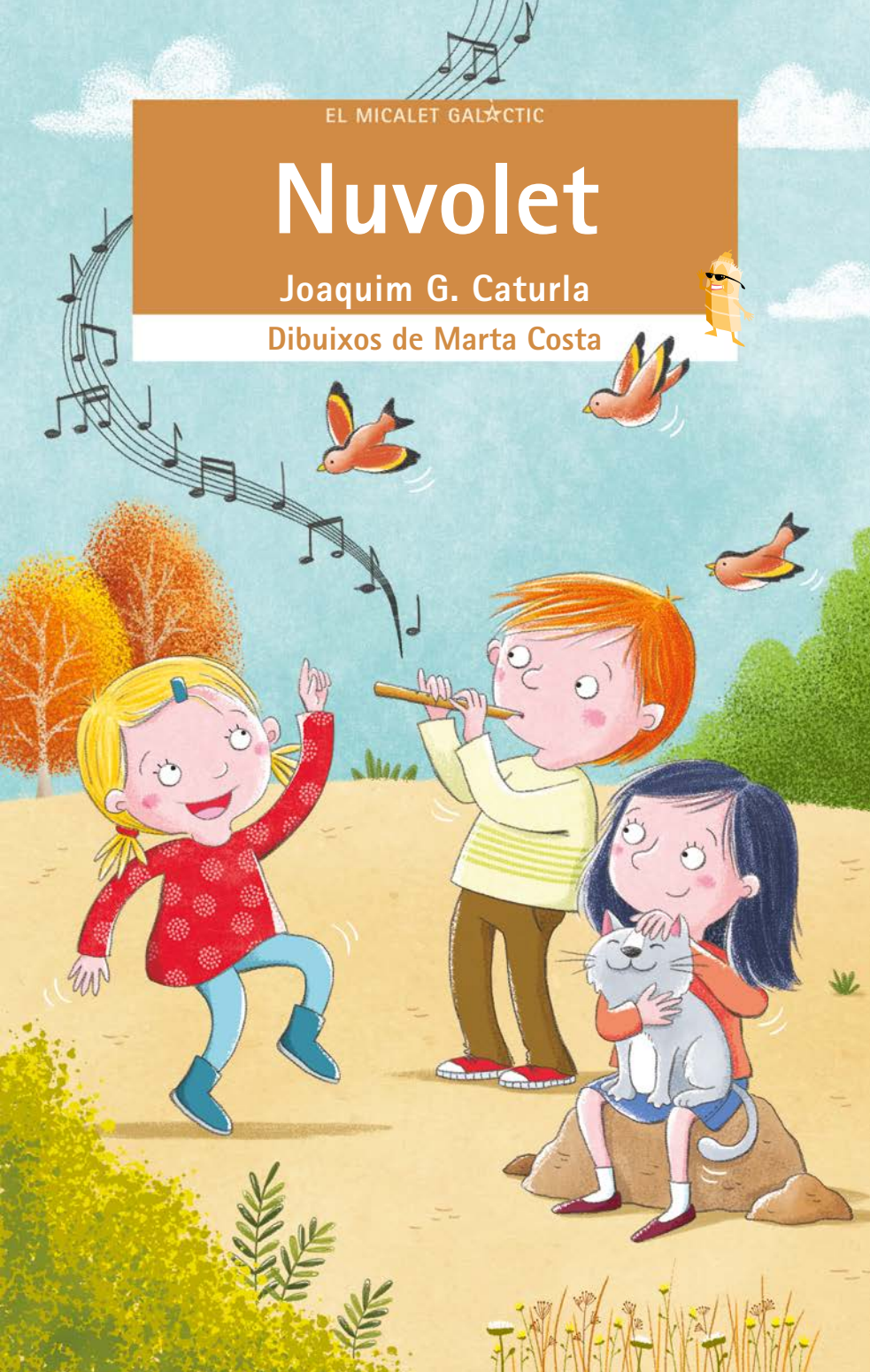

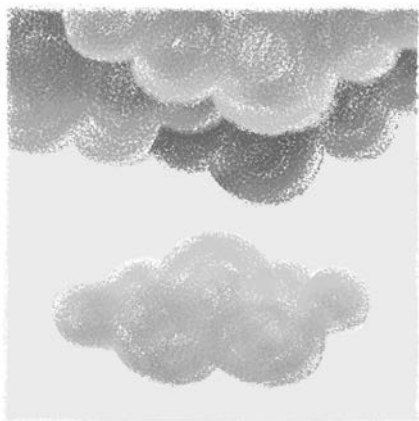
EL MICALET GALÀCTIC

Nuvolet

Joaquim G. Caturla

Dibuixos de Marta Costa

1

Nuvolet

Abans de començar a contar-vos esta història tan bonica i extraordinària, voldria dir-vos algunes coses que trobe que són molt importants i potser un poc increïbles: la primera és que tinc un nom una miqueta estrany, em diuen Nuvolet; la segona és que... jo sóc un gat.

Sí, ja ho he dit, sóc un gat que té un bon grapat d'anys; un gat vell, vaja! Però això,

ben mirat, no és tan extraordinari; tots sabeu que els gats tenim set vides, així que potser no sóc tan vell... O qui sap si una flauta de canya que tinc, una flauta molt especial perquè té poders, m'ajuda a passar la vida. Però el que vertaderament és superimportant, i això ho sap molt poca gent perquè per a mi és com un secret, és que jo sé parlar com vosaltres. Sí! Vull dir que puc parlar amb les persones: amb els homes, les dones, els xiquets i les xiquetes. Ah!, i també puc parlar amb els altres animals. Que com és possible això? Ara vos ho diré.

Pel que fa al meu nom, Nuvolet, d'entrada pot semblar un poc estrany, però també haureu de reconèixer que és ben original. Me'l van posar fa molt de temps una xiqueta i els seus amics que vivien per aquí, en este mateix jardí on jo visc, quan el jardí encara era un hort.

Per què em van dir així? Suppose que pel color de la meua pell. Resulta que la meua mare tenia una pell sedosa, blanca com la neu, i uns ulls grans i verds com dos caramels de menta. El meu pare, d'altra banda, era un gatot fort amb el pelatge tan negre com una nit sense lluna i uns ulls del color de la mel.

El dia que jo vaig nàixer, segons m'han dit, havia plogut un poc. Havia caigut una d'eixes tempestes de començament d'estiu, ja sabeu: molts trons, un ruixat de gotes grans i gruixudes que dura un moment i... prou. Però quan la tempesta ja s'havia allunyat i tan sols rodaven pel cel uns quants núvols menuts de color gris, la meua mare es va refugiar dins la barraqueta on la família que vivia en l'hort guardava les coses per a treballar. I allí, en un racó d'aquella barraqueta de llauradors, entre les llegones, les canyes i

els cabassos d'espart per a arreplegar l'ametla, vaig nàixer jo.

I segons pareix, Roseta, la filla dels llauradors, i també els seus amics, s'havien estat a la porta de la barraqueta tot el temps, esperant que jo arribara al món. I així que em van sentir miolar per primera vegada, caminant de puntetes, van entrar-hi tots, per conèixer-me. Només veure'm un dels xiquets, Jaume, va comentar amb sorpresa:

—És un gatet de color gris. Mireu que bonic!

—Sííí, i té la panxa entre gris i blanca —afegia Margarida amb entusiasme.

—Com podríem dir-li? —es preguntava Toni.

Aleshores Roseta, buscant un bon nom per a mi, mirà pel finestró de la barraca i va veure uns nuvolets grisos que ja se n'ana-

ven cap a la mar. Després, va mirar-me amb molta atenció, creuà els dits de les mans, es va quedar pensadora durant uns segons i finalment va dir:

–Sembla un núvol menudet com eixos que van pel cel... Ja està! –exclamà tota decidida–, es dirà Nuvolet; sí, es dirà Nuvolet! Vos agrada?

I qui ho diria? Tota la colla hi estigué d'acord a la primera, sense cap discussió; així que des d'aquell dia jo sóc el gat Nuvolet. I he d'afegir, a més a més, que sóc un gat ben bonic, jo. Sí, ja sé que no para bé dir-ho, però sóc un gat molt ben plantat, amb la panxa de color de perla i el llom i l'esquena d'un gris metàl·lic fosc, molt elegant. A més a més, tinc uns ulls verdosos, pareguts als de ma mare, que brillen en la nit com si tingueren llum, i la meua veu –mèu, mèu, marramèu–,

és dolça, ferma i sempre encomana amistat i prudència.

Però jo no he vingut ací per a parlar de mi, sinó per explicar-vos la famosa història del jardí dels arbres de colors, la gran notícia que estos darrers dies ha aparegut a tots els diaris i ha omplit les pantalles de totes les televisions del món. M'imagine que no caldrà que vos diga que conec esta història a la perfecció, amb pèls i senyals, perquè jo mateix l'he viscuda i l'he vista amb els meus propis ulls. Llegiu i veureu.